

„Iubirea este mult educatoare, ea dă sensul existenței în varietatea și valoarea ei reală.”

- Tudor Arghezi

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 26 (597/1071)
28 decembrie 2011-
3 ianuarie 2012

Planul „Merkel-Sarkozy” – între recapitalizarea FMI și roata finanțării paneuropene

Cezar
A. Mihalache

După cum sună planul de „salvare” a zonei euro, acest plan Merkel-Sarkozy, mai că îți vine să crezi că pe acolo și-a băgat coada și necuratul. Adică, al nostru, pentru că prea seamănă acest plan (împachetat pompos) cu un plan de salvare de tip CAR Cooperatist, dacă nu chiar bancă țigănească. Prea seamănă acesta cu măsurile financiare de rostolire a datoriilor și crizelor, inclusiv cele de încredere, dintre instituții, dintre stat și mediul privat, dintre bănci și clienți, de pe la noi. Prea seamănă cu măsurile aplicate de Emil Boc în cel mai slab mecanism de configurare a echilibrului dintre cheltuieli și venituri pe seama rostogolirii împrumuturilor ca sursă de finanțare a funcționării statului.

Astfel, planul de salvare a zonei euro este, de fapt, o simplă proiecție de „roată țigănească”. O participare colectivă, aparent solidară dar de fapt impusă, de salvare rând pe rând, cu fondurile acumulate, a fiecărei economii europene ajunse în prag de colaps.

Desigur, rămâne o chestiune de dezbatere ulterioară construirii acestui mecanism de colectare: cine va avea întâietate? Cine va sări peste rând pentru a beneficia de fonduri și a nu-și adânci mai rău criza? Și, mai ales, care dintre țările non-euro participante, va beneficia (vreodată) de acest plan? Un plan ce seamănă izbitor cu mecanismul primitiv de rostogolire a datoriilor (și de amânare a înfruntării realității economice și financiare) utilizat decătre guvernul Boc.

De aceea, nu poți să nu te întrebi, care a fost de fapt contribuția lui Traian Băsescu la această decizie a celor doi grei ai Europei? Poate că, de data aceasta, ideile lui au prins. Și poate nu întâmplător președintele îngâna refrane pe coridoarele de la Bruxelles. Pentru că, în nici un caz, situația din țară nu îl putea face să fredonze... În mod serios, însă, nu putem să ignorăm că această criză de încredere în care s-a transformat de fapt criza datoriilor („suverane” cu scopul pro-babil de a elimina noțiunea de suveranitate odată cu amânarea declinului final al crizei) pare a se transforma la rândul-i într-o criză a orgoliilor. Pentru că mult prea repede s-a trecut de la planul de salvare al Germaniei și Franței la planul de salvare al lui „Merkel și Sarkozy”. Mult prea multă personalizare în această lume rece

a măsurilor economice și financiare pentru a nu suscita un conflict de orgoli. Din păcate, orice nume ar purta planul de salvare a zonei euro, și oricât ar fi de „personalizat”, și oricine ar fi avut ideea acestei rostogoliri a datoriilor suverane în cercul vicios al unei „roți de împrumut” paneuropean, lucrurile nu sunt deloc salvate. Pentru că nu s-a obținut decât o amânare a inevitabilului, o rostogolire a datoriilor care, deși pare să treacă precum bulgărele prin fiecare țară, va deveni din ce în ce mai mare. Până în clipa în care nu se va mai putea rostogoli și va înghiți întreaga Europă.

De fapt, liderii Europei și-au acordat doar un răgaz, cu un cost enorm însă, sperând într-o minune economică. Sperând fie în apariția unei soluții salvatoare din partea unui economist care să revoluționeze ceea ce Marx a dat de înțeles că nu mai poate fi revoluționat, fie încercând să împingă responsabilitatea proprie, acțiune specifică naturii umane, dinco-lo de mandatele lor. Nu putem însă să nu facem o corelare între eforturile Germaniei de a încropi această roată paneuropeană, de colectare a unui fond de capitalizare în favoarea FMI, care va deveni și cel ce va gestiona repartizarea fondurilor de supraviețuire, și faptul că Germania este cea care, nu cu mult timp în urmă, salva FMI de la faliment printr-un împrumut dat de Banca Centrală a Germaniei. Se uită prea ușor faptul că acum doi ani FMI era în colaps iar Germania salva instituția. Nu unchiul Sam...

Or, Germania trebuie să-și recupereze „investiția”. Nu atât ca bani colectați prin superforța financiară care va deveni FMI, ci prin extinderea influenței sale decizionale asupra Europei. Și nu poți să nu te gândești că în spate nu este decât un nou plan de împărțire economică a Europei, un „post marshall”, în care s-a implicat și Franța. Un plan care, plecând de la criza datoriilor suverane să justifice supracapitalizarea FMI. Un organism care va deveni, prin forța de a decide cine supraviețuiește în Europa de mâine, mai puternic poate decât multe instituții eropene...

Astfel, Europa anilor 2012-2013 nu va fi nicidecum o Europă controlată de corporații, ci o Europă la îndemâna finanțștilor FMI. Un FMI devenit finanțator al întregii zone europene, al unei Europe în care adevărații ei lideri nu vor mai fi nici președinții statelor puternice, nici cei ai organizațiilor europene, ci șeful FMI. Căci, așa cum în România, Jeffie Franks a devenit un premier nenumit al

țării, tot așa la nivel european șefa FMI ar putea deveni președinta nenumită a Uniunii Europene. (Să nu uităm rocada de premieri din Europa, la noi una de „catifea”, Emil Boc cedând lejer prerogativele sale lui Jeffie Franks, în restul Europei fiind nevoie de descălecări forțate, locul acestor premieri fiind luat de personaje apropiate intereselor FMI sau a altor instituții financiare internaționale).

Pentru noi, lucrurile sunt însă și mai dureroase. Pentru că, de unde eram în culmea fericirii că Germania va trebui să ne restituie câteva miliarde din reevaluarea unor contracte economice neachitate din 1935, ce se ridicau în 1944 la un miliard de mărci (echivalent astăzi cu circa 19 miliarde de euro), prin politica de aservire a lui Traian Băsescu, de ofertare a acestuia a disponibilității României (dincolo de decizia parlamentului și a poporului) de a sprijini financiar planul german de salvare a zonei euro, acum vom ajunge să scoatem noi din buzunar bani.

Desigur, este posibil ca deloc întâmplător, președintele să ne tot spună acum că, de fapt, această participare la salvarea zonei euro nu ne costă nimic. Poate că și-a asumat deja în fața Germaniei faptul că România nu va emite pretenții vizavi de aceea datorie istorică, participând în schimb la „salvarea Europei” fără o contribuție financiară imediată. Orice este posibil din partea lui Traian Băsescu, în acest fel explicându-se și felul în care șeful statului ne aruncă în față faptul că nu are timp de dezbateri publice pe această chestiune.

El a decis că interesul economic imediat (al lui, al felului de a se insinua, cu orice preț, printre greii Europei) prevalează normei democratice a dezbaterii publice. Se leagă de ceea ce a făcut Emil Boc în clipa în care a decis, ca profesor de drept, că interesul economic prevalează normei juridice. Și ne-a încălțat democrația cu bocancii plini de noroi ai ordonanțelor de urgență având conținut anticonstituțional și antijuridic.

De aceea, încă din momentul angajării României ca parte a planului Merkel-Sarkozy, fără a fi întrebat Țara, trebuia pusă problema suspendării lui Traian Băsescu. A călcat în picioare suveranitatea decizională a poporului, a eliminat națiunea din dezbateri, a încălcat Constituția în toate articolele ei, a șters cu justiția și normele de drept transformate în cârpe praful mitocăniei...

Delir naționalist la Sângeorgiu de Mureș

Nicolae Balint

Public român și maghiar. De toate vârstele. Ceea ce ar fi putut să fie – la fel ca în anii anteriori – o frumoasă manifestare culturală, în spiritul creștin al sărbătorilor Crăciunului, s-a terminat din păcate, vineri seara, 16 decembrie a.c., într-o stare de tensiune greu de imaginat și descris. Organizată de Fundația Culturală „Soli Deo Gloria” din Sângeorgiu de Mureș, cu sprijinul Primăriei și al Consiliului local, reuniunea corală nu a mai fost ca în alți ani. Puțin a lipsit ca totul să nu degenereze într-un conflict cu caracter etnic. S-a găsit în cele din urmă cea picătură de echilibru necesară pentru dezamorsarea stării conflictuale ce se prefigura la Sânge-

orgiu de Mureș. Față de această situație, instituția Prefectului Mureș, dar și alte organe abilitate au datoria să se autosesizeze și să cerceteze despre ce a fost vorba.

Asta pentru că oricând ar mai putea să apară și altele. Cu aceiași protagoniști sau poate alții. În situații chiar mai grave. Provocare deliberată sau crasă inconștiență?

Un slujitor al lui Dumnezeu – cel puțin în teorie – preotul unitarian Pálffy Tamas Szabolcs, consilier local din partea UDMR, a găsit de cuviință că reuniunea corală anuală de la Căminul cultural din Sângeorgiu de Mureș, este cel mai potrivit moment pentru a arbora pe scenă așa-zisul drapel secuiesc și a face apologia „ținutului secuiesc”. În fața unui public – român și maghiar – care venise acolo pentru cu totul altceva. A fost total neinspirat, pentru că față de această insolentă fără margini, un afront cât se poate de evident față de români – unul din multele care încep să se manifeste tot mai frecvent în tot mai multe părți ale Transilvaniei – publicul de această etnie a început să vocifereze și apoi, în frunte cu preotul orto-

dox Eugen Băraian și cu consilierul PDL Susana Bocreț, a părăsit sala. Zadarnice au fost demersurile făcute de primarul Sólalvi Szabolcs și viceprimarul din localitate – până atunci martori muți la cele petrecute în sală – de a-i readuce pe cei plecați din Căminul cultural. Despre cele întâmplate vineri seara, Ilarie Gh. Opreș, sângeorzan și fost primar al localității, a declarat: „Auditoriul român și membrii corurilor ortodoxe au protestat insistent, apoi s-a ridicat și majoritatea a părăsit sala (...)

Este trist că s-a stricat o frumoasă sărbătoare, așteptată atât de locuitorii români, cât și de cei maghiari din comuna Sângeorgiu de Mureș, prezenți în număr foarte mare în sala Căminului cultural.” Susana Bocreț, consilier local din partea PDL, a declarat la rândul ei: „Luni, ne vom adresa presei și vom mediatiza cazul. A fost o palmă nemeritată pe obrazul românilor care erau pregătiți să participe la sărbătoarea nașterii Domnului, în spiritul toleranței, spirit pe care-l induce această sărbătoare.”

Și preotul ortodox Eugen Băraian, a vorbit despre manifestarea de la Sângeorgiu de Mureș, în aceeași idee a toleranței creștine. „E cât se poate de regretabil, a declarat Băraian. Ne-am dus (la Cămin – n.a.) în ideea de toleranță și unitate creștină. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Organizatorii au datoria să răspundă. Am considerat că plecarea din sală este atitudinea corectă și potrivită care se impunea din partea noastră.” Am încercat, așa cum este firesc, să aflăm și un punct de vedere al primarului. Din păcate nu a putut fi contactat telefonic. Așteptăm cu interes și un punct de vedere al vigilentei Ligi Pro Europa. Se mai cuvine menționat faptul că preotul unitarian Pálffy Tamas Szabolcs, a fost și un permanent invitat al festivităților de deschidere și încheiere a anului școlar, la școala din localitate.

Desigur, poate că pe viitor, se va avea în vedere faptul că prezența unui asemenea personaj cu atitudini cel puțin discutabile, este una provocatoare și tocmai de aceea, total inoportună într-o unitate de învățământ!.

Cum ne clădim viitorul? Nevoia unei noi generații de sinteză...

George Apostoiu

Ne convingem pe zi ce trece că nu este vorba numai de o criză a euro ci una mai complicată a instituțiilor comunitare europene. Va fi sau nu modificat Tratatul de la Lisabona, vom mai vedea. Ceea ce nu mai poate fi amânată este modificarea modului de funcționare a Uniunii Europene. În ce ne privește, atâta timp cât „proiectul european” rezistă sub o formă sau alta – un an, un deceniu, un secol – România trebuie să-l considere alternativa la evoluțiile tulburi și necontrolate de pe continent și să nu-l abandoneze. Suntem europeni prin istorie, cultură și aspirații de civilizație. Suntem latini prin limbă, temperament și filozofie de viață. De câte ori am ieșit din acest cadru nu a fost bine. Abaterile impuse de evenimente exterioare tendinței noastre naturale de existență au avut consecințe peste care românii au trecut cu dificultate și întotdeauna cu prețuri stagnării sau al regresivității.

Rămâne să acceptăm că europenismul nostru nu trebuie socotit nici dar veșnic și nici merit necondiționat.

Abaterile de care aminteam stau mărturie că misiunea noastră europeană nu se impune de la sine.

Pe de altă parte s-a spus adesea că după aderarea la NATO și integrarea în Uniunea Europeană, România nu mai are o țintă imediată. Adică un ideal de tipul celui pașoptist al statului modern sau a celui unionist de stat național. Sacul este plin acum, spun unii. Să acceptăm aserțiunea. Nu suntem singurii în lume într-un astfel de impas. Suntem un stat mic și, din păcate, nu mai putem avea – am avut în unele momente – o politică mare externă. Politica noastră actuală s-a pretat cumva la tolerantă și cinism. Are și unele victorii. Am revenit la resemnare în privința drepturilor istorice – mă refer la Basarabia – dar nu ne-am dezmembrat ca stat în 1990 deși pericolul a fost real. La resemnare am fost constrânși dar am îmbrățișat-o rapid din comoditate și oportunitate politică. Și într-un caz și în altul rezultatul este același.

De aceea, să ne bucurăm că încă avem un stat. Resemnarea nu exclude, totuși, posibilitatea reluării unui nou tip de ideal. Unul modern, aidoma celor ale altor popoare europene, care să prezerve identitatea în condițiile integrării. Datoarea pentru un astfel de ideal este generația nouă, singura capabilă și îndreptățită să valorifice câștigurile dobândite deja.

Situația de azi seamănă oarecum cu cea din România Mare de după Unirea din 1918. Atunci, împlinirea idealului unionist a pus în fața generației ieșită din război o misiune nouă denumită de

Mircea Eliade ca fiind una a sintezei. Conceptul s-a născut din participarea elitei intelectuale la o dezbatere articulată, pasionantă și pasională uneori, motivată și argumentată în felurite chipuri, în jurul chestiunii „noii spiritualități”.

S-a declanșat o dezbatere pe tema tradiției și modernității pe care, de fapt, o impunea stadiul de dezvoltare al României la acea vreme. Ce alegem din viața spirituală a satului și ce acceptăm în modernitatea orașului? Are mai puțină importanță părerea că disputa s-ar fi iscat ca urmare a influenței puternice a cursurilor profesorului Nae Ionescu de la Universitatea București (Filozofia Dumnezeirii, 1920/21 Realitatea vieții sufletești, 1921/22 și Filozofia religiei, 1923/29) sau ale istoricului Vasile Pârvan (Problema salvării, 1919/20 și Drama antică, 1920/21).

Nu trebuie nici să ne poticnim în devierea ideologică produsă de autoritatea și preferințele politice ale primului. Istoria le-a sancționat și le-a clasat. Au fecundat ideile elite românești care și-a antrenat energiile într-o dezbatere clarificatoare. Rezultatul acesteia, exprimat cu claritate de Mircea Eliade, este de luat ca model: în absența unui ideal, istoria trebuie să scoată în lumină un nou proiect politic pentru generația nouă.

Unul care să contribuie la reasamblarea componentelor unei națiuni.

O astfel de generație, crede Eliade, se naște după o mare catastrofă. Rezervele pe care unii le au față de un astfel de raționament nu sunt îndreptățite. Efectul pozitiv al acestui concept nu poate fi pus la îndoială. Primul Război Mondial a fost „marea catastrofă” care a adus pe scena istoriei o altă generație, una care își avea exigențele ei. „Avem noi, oare, dreptul de a ne obiectiva, de a ne analiza, de a elabora concluzii asupra vieții noastre launtrice? Și – o putem?” se întreba Mircea Eliade în 1927, pe când se afla ca bursier la Geneva („Profetism românesc 1, Itinerariu spiritual, pag. 20, Ed. Roza Vânturilor, 1990). „Noi, ‘generația tânără’, trebuia să ne găsim rosturile noastre. Dar, spre deosebire de înaintașii noștri, care se născuseră și trăiseră cu idealul reîntregirii neamului, noi nu mai aveam un ideal de-a gata făcut la îndemână. Eram liberi, disponibili pentru tot felul de ‘experiențe’. În credința mea de atunci, ‘experiențele’ acestea nu erau menite să încurajeze diletantismul sau anarhia spirituală. Ele ni se impuneau printr-o fatalitate istorică. Eram prima generație românească necondiționată în prealabil de un obiectiv istoric de realizat.

Ca să nu sombrăm în provincialism cultural sau sterilitate spirituală, trebuia să cunoaștem ce se întâmplă, pretutindeni în lume, în zilele

noastre” (ibid. Itinerariu spiritual: „Tânără generație”, pag. 9). Într-un astfel de moment, intelectualitatea ivită după Marea Unire de la 1918 s-a conectat, nu fără dificultate, la ideile politice ale Europei. Meritul acestei generații este acela de a fi declanșat o amplă dezbatere de idei, transformată uneori în bătălie.

Protagoniștii s-au împărțit sau s-au despărțit în tabere. În general au recurs la argumente dar au pus și patimi în joc. S-a uzat de convingeri fără să se înțeleagă de aici că în spatele unora nu existau interese. Au fost avansate opțiuni, soluții care au contat în construcția societății românești de după Războiul de Întregire.

La disputa dintre tradiționaliști, ortodoxiști, mesianici, autohtoniști, slavofili și tabăra moderniştilor, cosmopolitiștilor, europeniștilor, sincroniştilor au participat reprezentanții grupurilor culturale-academice și scriitoricești-publicistice de la Gândirea, Societatea de Estetică, Forum, Ideea Europeană, România literară, Viața literară etc. Cu adevărat elitele vremii. Sunt memorabile conferințele publice sau intervențiile în presă ale lui Mircea Vulcănescu, Constantin Rădulescu-Motru, Pompiliu Constantinescu, Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Octavian Goga, Eugen Lovinescu, Lucian Blaga, Șerban Cioculescu, Tudor Arghezi, bineînțeles, Mircea Eliade și ale multor alora. Tradiționaliștii acuzau pe modernişti de indiferență la idealul național. „Ei se feresc cu toții de un crez național fiindcă acest crez e singura formulă mântuitoare pe seama unui popor încheagat într-o unitate” scria Octavian Goga în „Mustul care fierbe”, în 1927. Eugen Lovinescu era preocupat de sincronism și căuta clarificări ideologice în modernismul românesc.

El, Lucian Blaga, Mircea Vulcănescu, între alții, erau frământați de înțelegerea cadrului ontologic al românilor. Nae Ionescu vedea deformat destinul României, pe care îl socotea tragic. El a făcut valuri cu avertismentul că țara a intrat într-un spectacol antinomic: fie consolidează valorile „neamului”, fie intră pe calea pierzaniei, a căutărilor tulburi și, astfel, iese din logica istoriei. Fals. Ca și Nae Ionescu, Nichifor Crainic se refugiase și el în religie cu profituri politice evidente. Crainic respinge brutal ideea de modernitate și face pedestal istoric din tradiție.

Impulsiv și nedrept, el îl jignește pe Lovinescu socotindu-l „inventatorul maimuței imitatoare”. Crainic nu este scutit de replici pe măsură, Arghezi îl vede ca descălecător al neo-ortodoxismului și îl tratează de „cofetar îngreșat de cadafurii (sic!)”.

Evoc această dispută elitistă nu pentru spectaculozitatea ei (este un regal de stil și

de idei, vă asigur!), ci pentru modelul constructiv și moderat pe care ni-l poate oferi azi.

Avem nevoie de o dezbatere similară care să pregătească apariția unei generații la înălțimea momentului istoric prin care trecem.

Suntem într-un punct oarecum asemănător cu cel descris de Eliade în 1927. De aceea ar fi de dorit inițierea unei debateri academice – iată o sugestie pentru revista „Cultura” – pentru construcția unui nou proiect românesc de civilizație: cultural, social, economic și politic. Un demers intelectual cu valoare prospectivă pentru definirea misiunii noii generații pe care ne-o dorim, ca și Eliade, de sinteză. De la care România poate să aștepte clarificarea măcar a perspectivelor imediate. Avem nevoie de opinii noi, moderne. Suntem într-un moment pe care îl putem asimila celui care îl frământa pe Mircea Eliade: nu mai avem o țintă majoră și trebuie să ne ferim să băjbăim în istorie.

Dacă vom găsi un nou ideal, de tipul celui pașoptist sau unionist, cu atât mai bine. Dar dacă nu, atunci să ne adunăm energiile pentru construcția instituțiilor moderne de care are nevoie statul în etapa de integrare europeană pe care o parcurge. Trebuie să căutăm, să alegem, să hotărâm. Odată cu Eliade, trebuie să acceptăm că pentru aceasta este nevoie de o generație de sinteză. „Criza catastrofală” prin care a trecut națiunea română (războiul, în concepția lui Eliade), prin extensie poate fi asimilată cu criza prin care trece Europa și Uniunea Europeană. Ce ne dorim în aceste împrejurări?

Să-i întrebăm pe specialiști și să limităm cât mai mult ambiția politicianilor de a-și exhiba mediocritatea. Eliade poate deveni actual dacă îl citim atent, din perspectiva imperativelor noastre de azi: „Noi suntem, așadar, cea dintâi generație torturată de imperativul sintezei. Aceasta se poate înțelege meditând pluralele preocupări care ne chinuie și ne desfată. Și, îndeosebi, maniera cu care valorificăm și transportăm elementele de cultură pe care le asimilăm. Nu rămânem neutri, înregistrați, compulsi. Însuflețim și sintetizăm – organic, cu forțe și intuiții izvorâte din autentica noastră ființă interioară. E un semn al vremurilor tendința către sinteză. Dar noi, cei tineri, vom izbuti să realizăm sinteza cea mai completă, contopită în însăși personalitatea (noastră). Pentru că noi cunoaștem, îndurăm și experiența mistică – cu toți fermeții, și forțele și coeziunea și luminile care le coboară în suflet” (idem. Itinerariu spiritual, pag. 22). Pentru a-l înțelege pe Eliade în ceea ce spune trebuie să ne schimbăm. Un paradox al României – avem multe! – face

ca de mai bine de două decenii disputele politice să înăbușe orice abordare calmă și rezonabilă a conceptelor filozofice, sociologice, economice sau ideologice cele mai potrivite destinului nostru european. Când se produc, dacă se produc, discuțiile sunt viciate de patimi și de încrâncenare oarbă iar politicienii, complexați și oportuniști, cred că cel mai bun lucru pe care trebuie să-l facă este rabatul salvator pentru protejarea scaunului. Să revedem cu obiectivitate cât rău a produs școlii românești arbitrajul politic impus la revizuirea manualelor de istorie și în reformele succesive din învățământ. Spiritul critic – puțin constructiv la români – își iese din matcă, ajunge demolator. Înlăturarea argumentului capătă pretenții de metodă, slujirea politicii devine cauză. Gândim încă dihotomic, în alb-negru. Pericolele vin de peste tot. O îngrijorare o produce chiar generația tânără, bulversată sau dezamăgită, care întârzie să-și caute direcții proprii. În fostele state comuniste este de înțeles – nu și de acceptat – apetitul pentru partizanatul politic, preeminent liberal. La noua generație, în ciuda evidențelor sau a unor eșecuri reale, partizanatul politic necondiționat este de evitat. Îndoiala carteziană și raționamentul rece pot pune generația actuală în condiția abordării unui proiect de societate cu desăvârșire europeană.

Întârzierea în locuri comune este deja păgubitoare. Un exemplu îl oferă lipsa de discernământ cu care este tratată falsa luptă anticomunistă într-o țară în care aderarea la NATO, integrarea în Uniunea Europeană și, în mare, privatizarea avuției naționale au fost făcute cu concursul – și aș adăuga pentru unele cazuri, cu complicitatea la corupție – a reprezentanților fostului regim. Nu este greu să constatăm că anticomunismul nu este cu totul nevinovat și nici gratuit.

Acum, la două decenii de la prăbușirea regimului de guvernare comunistă, el acoperă multe dintre nelegiuirile în numele cărora este construit atât de particularul capitalism românesc. Pe acest fundal, tânără generație trebuie să-și asume o nouă misiune. Cu discernământ, cu luciditate, cu gândul la viitor. Neutralitatea sau absenteismul o ține cam de multșor de-o parte. Riscul este să se trezească în afara experienței istorice tocmai în momentul în care România are nevoie de energia ei. Nu bejenie ci angajare cere acest moment dificil pe care îl traversăm ca urmare a minciunii din decembrie 1989, a erorilor ulterioare, a oportunismului și veleitarismului politic. O nouă generație de sinteză este imperativul istoric al momentului. Altfel ne pierdem rostul și perspectiva istorică.

Iliescu numit de revoluționari „criminal”, PSD părăsește sala. Păi să părăsească țara!

George Bara

Reprezentantul Asociației 21 Decembrie, Doru Mărieș, a afirmat, marți, în ședința solemnă dedicată Revoluției din 1989, că fostul președinte Ion Iliescu este „un criminal notoriu”, fapt care a determinat ieșirea din sală, în semn de protest, a parlamentarilor PSD. Alături de Sergiu Nicolaescu și Petre „Neulander” Roman, liderul revoluționarilor l-a nominalizat pe Ion Iliescu printre cei care „au beneficiat de crima de după 22 Decembrie și au instalat la putere FSN”.

Ce-i drept, m-a surprins decizia neinspirată a parlamentarilor PSD de a părăsi sala, un gest de susținere la adresa președintelui onorific al PSD. „Vine unul ca Mărieș ca să strice această ședință solemnă”, a afirmat liderul grupului PSD, Mircea Dușa, în timp ce părăsea sala. Cât de comică a putut să fie situația? Mă întreb de ce nu au ieșit din sală, în semn de protest și parlamentarii PNL, dacă tot au format cu socialiștii lui Iliescu Uniunea Social Liberală?

Întrebarea mea nu este una de natură politică. Este pur și simplu una de bun simț, la 22 de ani de la Revoluția din 1989, transformată într-o sângeroasă lovitură de stat de agenții KGB Ion Iliescu, Silviu Brucan, Petre Roman și generalul Militaru.

Dacă nici acum aceste

lucruri nu sunt lămurite și băgate la tărtăcuță de români, fie ei oameni simpli sau politicieni, ne facem de râs ca popor și ca oameni și ne merităm soarta pe care o tot deplângem ca niște muieri.

Dacă în anul 2011, la câteva zile de la moartea liderului anticomunist Vaclav Havel, parlamentarii PSD ies din sală la discursul unui revoluționar, adică un reprezentant al celor care au ieșit în strada în decembrie

1989 pentru libertatea tuturor, este clar că PSD-ul nu merită decât un șut istoric în fund. Fie el și „opozitia” din timpul tiranicului regim Băsescian și al austerului regim Boc, un lucru pur întâmplător. Să te găsești în opoziție într-o perioadă când opoziția e mai bună ca puterea, oricare ar fi opoziția, este doar șansă și PSD nu are niciun merit în iminenta victorie la alegerile de anul viitor. Gestul de susținerea a unui decrepit fost președinte de țară, criminal, uzurpator și membru al unei agenturi de informații străine, este un „faux pas” care costă în continuare PSD-ul.

Liderul tânăr al PSD, Victor

Ponta, care tocmai s-a scăpat de fostul președinte al partidului, Mircea Geoană, prin niște metode demne de lupta dintre bolșevici și menșevici, este doar un brav continuator al politicii KGB-iste a lui Iliescu.

Păcat, pentru că în contextul actual PSD se putea reinventa într-un partid social cu o programă apropiată de mase și cu un discurs anti-capitalist, că e tot la modă. Dar săracii s-au pierdut undeva în negura istoriei, undeva între prima și a doua mineriadă. Probabil nu au avut sfătuitori buni, „Grupul de la Cluj” al PSD fiind prea preocupat să lanseze studiouri regionaliste de televiziune în culorile Ungariei.

Este totuși trist în lume, foarte trist. Că în România am avut șansa să avem o opoziție cât de cât onorabilă, dar ne-am trezit cu o ștruțocămilă comunisto-liberală, grație partenerilor de restaurant ai Elenei Udrea, Crin și Victor. Că până la urmă și această opoziție face tot jocul lui Băsescu, care poate fi și el la șapte la sută popularitate, tot are doi proști și mai mari ca el să îi facă jocurile. Unde s-a dus parlamentarii PSD la ieșirea din sala Parlamentului, la curve sau să vandalizeze monumentele Revoluției din Capitală, pentru a-și arăta dragostea nețărmită față de Ion Iliescu?

La cehi, Havel scria împotriva comunismului, la noi Pleșu trimitea osanale lui Ceaușescu!

Ionuț Țene

Vestea morții legendarului disident anticomunist Vaclav Havel m-a întristat profund. Pentru generațiile mai tinere numele Havel nu le spune multe. Pentru mine, care am trait anii comunismului negru, numele lui Havel a fost o lumină călăuzitoare și o speranță. Ascultam cu sufletul la gură seara de la ora 19.00 radio Europa Liberă și eram la curent cu lupta pentru libertate a disidentului ceh. A doua zi la liceu povesteam cu colegii despre închisorile și scrisorile curajoase din pușcărie ale lui Havel. Regretam de atunci că intelectualii noștri

lași nu îl aveau model pe Havel, ci preferau să fie pe statele de plată ale DIE, cu pașaport de serviciu în Occident să-i toarne pe emigranții țărăniști, liberali sau legionari din Occident.

Povestea lui Vaclav Havel ne-a învățat că adevărul, libertatea și curajul înving minciuna, delațiunea și lașitatea comunistă. Cartea lui Havel – Puterea celor fără putere – am citit-o pe

nerăsuflăte. E o metaforă a proverbului: „buturuga mică răstoarnă carul mare.” Lipsa unui disident autentic la noi, ca Havel, ne-a dus la cea mai sângeroasă revoluție din Europa de Est. Lașitatea de la noi și complicitatea intelectualilor cu puterea a dus la o revoluție cu morți, nu la o schimbare de catifea ca în

Cehia. De aceea, Cehia e una dintre țările cele mai prospere, moderne și dezvoltate din Europa, iar România compromisului iliesciano-băsescian de sorginte peceristo-securistă e ultima țară din Europa unită. Havel a luptat pentru ca formația de rock Plastic People of the Universe să cânte liber la Praga și a ajuns în pușcăria comunistă, iar la noi „disidentul” Iliescu era ministru UTC

și prim-secretar la lași și făcea pe canapele de pluș opine separată de Ceaușescu, trăgând, în același timp, cu ochiul Moscovei și agenților KGB.

Moartea lui Vaclav Havel reamintește încă o dată românilor că intelectualii noștri au fost în comunism numai niște ipocriți dedulciți la privilegiile securității de stat și de partid, iar rezultatele se văd azi când Pleșu, Liiceanu, Patapievi și alți culturnici de salon sunt niște bieți sinecuriști fără operă scrisă de valoare și fără curajul de a spune adevărul despre clasa politică coruptă și tiranică.

La ei, Havel scria curajos din pușcărie împotriva regimului comunist, la noi „marele” Pleșu îi scria din biroul călduț de la institutul de arte scrisori de recunoștință și strigăte de ajutor marelui „cârmaci” Ceaușescu (azi puteți citi în loc de Ceaușescu numele Băsescu...). La români decontul cu regimul comunist încă nu s-a încheiat ca în Cehia. Lupta continuă!

Generalul Iulian Vlad. Erou sau trădător?

Viorel Roman

Evenimentele din decembrie 1989 de la Timișoara și București fac parte din înțelegerea dintre ruși și americani în legătura cu terminarea pașnică a Războiului rece dintre occidentali și ortodocșii, la renunțarea Moscovei la Cortina de fier, la Lagărul est european, la credo marxist leninist, care urmărea mântuirea celor ce muncesc prin depășirea luptei de clasă. Raiul pe pământ!

Cei care au planificat, organizat și s-au implicat în Revoluție plecau de la premiza că Armata și Securitatea nu se agreeau și având arme vor trage în legitimă apărare, provocați de revoluționarii în civil, dar bine pregătiți și înarmați, apoi, în con-

fuzia quasi normală, dar mai ales indusă cu premeditate de agenți anonimi, se vor înregistra cam 1 500 morți pe județ, în total pe țară 60 000. Genocid!

Nicolae și Elena Ceaușescu nu înțelegeau sau nu acceptau aceste realități așa că au fost lichidați după un proces stalinist. Ministrul apărării, generalul Vasile Milea, s-a sinucis la începutul operațiunilor, iar ministrul, șeful Departamentului Securității Statului, generalul Iulian Vlad a ordonat imediat depunerea armelor și muniției la rastel.

Pozițiile erau clare, Frontul Salvării Naționale, a celor buni, care n-au intinat idealurile comuniste, iar de partea cealaltă securiștii-teroriștii, cei care trag din toate pozițiile, și sunt până astăzi de negăsit. Lupta dintre progresiștii internaționaliști Iliescu, Roman, Brucan și cei naționaliștii, moldo-valahi s-a încheiat cu victoria clară a moscoviților.

Războiul civil dintre Armata și Securitate n-a avut loc, însă. Ordinul gen. Vlad a încurcat avântul revoluționar, dar s-a inventat subit sintagma securist-terorist la Televiziune și populația a fost mobilizată să participe la vânătoare și vigență împotriva celor care în mod paradoxal s-au dezarmat de bună voie și nesiliți de nimeni.

Logica războiului civil este implacabilă și verificată în trecut. După dezastrul din Rusia un grup de generali s-au hotărât să-i lichideze pe Adolf Hitler și pe Heinrich Himmler, care erau asteptați să facă o vizită pe front. Hitler vine singur, așa că se amână acțiunea, pentru că se teameau ca Himmer declanșează un război civil între SS și Armata. Astăzi știm că Himmer voia să ia locul lui Hitler după ce acesta s-a sinucis, tot așa cum știm că gen. Vlad n-a intenționat nici o clipă să-l înlocuiască pe Ceaușescu.

1989 erau mai multe în joc decât schimbarea Domnului la București, era euforia tuturor creștinilor, a acelora ce doreau refacerea unității ortodocșilor cu occidentali. Depășirea Marelui Schisme din 1054. Ea însă n-a avut loc și totul a rămas ca în trecut, așa că tot elanul se dovedește a fi fost ceva artificial, penibil, de care se jenează acum cam toată lumea, atât în est, cât și în vest.

În ce măsură știa gen. Vlad pe 17 decembrie 1989 că totul este numai o farsă, în afara luptei pentru putere a curentului moscovit din rândul moldo-valahilor și a celor 1 000 de morți, este greu de știut. Sigur este faptul că el nu s-a comportat cum dorea Brucan și a fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

Generalul Iulian Vlad n-a acceptat lanțurile grele ale duhovniciei și soborniciei moscovite, nici obediența față de a treia Romă, nici logica războiului civil a Securității cu Armata, ceea ce l-a costat în final patru ani de pușcărie.

Pentru trădarea cui? A lui Brucan?

„Țața Tanczos”...

Cezar
A. Mihalache

Pe cât de țănoșă era țăța iredentistă când copii ei nealtoiți pe românește l-au altoit pe bietul majoritar-minoritar în vestiar, cu prosoapele ude, nemulțumită poate doar de faptul că aceștia nu l-au bătut direct cu crosele, pe atât de de țăfnoasă a devenit ea când românii-majoritari i-au altoit ei cu imnul țării pe cei ce luaseră pucul tricolor în crosa batjocurei secuiești.

Astfel, când „ăia micii” l-au bătut și înjurat pe singurul român din echipa națională de hochei a României, ne-a zis că a fost o glumă de „juniori”. Cum de s-a nimerit acest lucru taman de ziua Națională a României și cine i-a învățat pe juniori să dea cu prosopul ud, să nu rămână urme, nu a știut să ne mai zică de la înălțimea aroganței sale. Nu ne-a explicat nici felul în care au ajuns ceilalți minoritari-majoritari de la echipa națională de hochei, seniorii, să ne sfideze și ei

câteva zile mai târziu, chiar după ce țăța Tanczos abia ne bătuse nouă obrazul că exagerăm această mică glumă de colac secuiesc sevit la rece.

Nu ne-a răspuns, deși, ca șef și al juniorilor cu apucături de gașcă de vestiar, dar și al seniorilor, oameni presupuși maturi în felul lor de a aborda lucrurilor, ar fi trebuit să o facă. Nu ne-a spus cum se cheamă gestul ultimilor de a refuza, de exemplu, să intoneze imnul țării sub culorile căreia au avut șansa se afirme, alminteri riscând să rămână niște anonimi învârtind găura răsufletă din colacul ținutului atât de adulat de țăța Tanczos, și cum ar trebui numit felul de a cânta cu atâta înfocare imnul Ungariei și apoi pe cel „al secuimii”.

D i m p o t r i v ă, arogantă precum întrea-ga politică maghiarosecuiească, ne-a dat de înțeles că ar trebui să tăcem, mulțumiți de faptul că mai joacă totuși cineva și sub culorile României. Să le fim recunoscători hocheistilor pentru gestul lor de fi venit din secuime pentru a juca în numele României

și nu sub semnul cârpei lor bună de șters crosele după meci.

Mai apoi, însă, dintr-o creatură țănoșă, „țăța” a devenit de-a dreptul țăfnoasă. Aproape că îi venea să ne aloiască pe toți, dar nu cu prospul ud, ci taman cu crosa lui de mare șef (sperăm, fost) peste hocheiul românesc. Că nu am înțeles dăruirea secuiească. După care, nereușind sub nici un chip să-și țină furia la rece, acolo unde ar trebui să stea și pucul, și mintea lui cea înfierbântată, a răbufnit.

Ba că nu am văzut noi bine, ba că imaginile au fost trucate. Vorba aceea: „Să-și fie rușine, țafol!”.

Dar fiertura iredentistă a dat cu adevărat pe de lături după meciul de hochei de la București. S-a abținut cât a putut, că nu avea curaj să dea de gheață cu pucul insolentei sale verzuu în fața unei săli pline de spectatori care tocmai îi învățau pe cei din echipa unguerească cum se cântă imnul României.

Nervii au răbufnit după ce crosele au ajuns înapoi în vestiarul cu însemne secuiești. Și ce

dacă au cântat pe unguerește, ne-a strigat în difuzoarele televizoarelor țăța ofuscată, să fim mulțumiți că au jucat în numele României. Și că au învins pentru România.

Dar tocmai asta voiam și noi să zicem. Nu ne folosește la nimic faptul că acei secui cu inimă de gheață pe sub bluzoanele cu tricolorul românesc înving pe tabela de marcaj. Dacă victoria nu le bucură sufletele, ci doar buzunarele, atunci mai bine să se lase de sport. Să plece acolo unde ne-a promis țăța că-i va duce dacă mai îndrăznim să le cerem lor, lor, celor cu inimă de gheață, să fie români. Ba, cum țăța cu pricina mai e și mare secretar de stat pe la Transporturi, noi zicem să le ia deja bilete. Dus.

Să vedem cine o plânge pe urmă?

Am avut în fața ochilor o mostră din adevăratul fel de a gândi și a acționa a unei părți a maghirimii. Și poate că măcar în acest ceas să înțeleagă cum stau de fapt lucrurile și cei ce ne luau peste picior că doar nu o să plece unguerii cu Ardealul în

spate. Nu, nu o să plece ei, o să ne facă pe noi să plecăm. Și nu o să folosească prosoapele ude pentru a ne convinge...

Oricum, pentru faptele petrecute la adăpostul însemnelor naționale în hocheiul care nu mai e de mult românesc, și care au ieșit acum la iveală doar dintr-un accident, și echipa, și federația ar trebui desființate. Pentru că trebuie să punem piciorul în prag.

Nu încapă vorbă, probabil și maghiriamea politică e supărată de nepotrivita răbufnire de sec de secuime. Dar din alte motive. Că îi sunt stricate planurile în profunzime prin aceste răbufniri, săgețile îndreptate spre inima românismului trebuind să plece, din toate sectoarele în care s-a infiltrat pelagra, simultan.

Dar așa, cu asemenea ieșiri accidentale, s-ar putea să se trezească românii din somnul imnului lor.

Curvia ca politică de stat la poporul ales al lui satan?

Traian
Vasilcău

Episodul cu cei doi deputați rătăciți intenționat de cîrd și votul de ocară din etapa ordinară a nealegerii baciului democrat în jilțul de președinte mi-a reconfirmat faptul, aproape incontestabil pentru restul globului, că există, pe undeva, pe aproape, o pseudonație de curve, pentru care CURVIA e religia, scuzați, politica de stat, în care aceasta, Nația, crede, se încrede și se închină din naștere pînă în moarte. Cel puțin!

Neamul acela, de după Snegur, Lucinscki și Voronin, exportă cea mai mare cantitate de curve pe tot mapamondul, acesta fiind unicul produs seminatural, ecologic impur, datorită căruia suntem recunoscuți ca stat libertin, suburban și incoerent, un stat COCOTIER de primă importanță în Liga națiunilor, unde cocotele înfloritoare sunt principalele donatoare de resurse financiare pentru copiii, soții, părinții și bunicii lor. Putem vorbi despre o societate căreia i-au fost amputate de Ruși memoria,

inclusiv cugetul național, suflul, inclusiv inima românească, și acum aleargă – stat-mutant între Rusia și Europa – fără remușcări, dar cu dorință nelămurită de a parveni cu orice preț. Cu orice preț li se cere, oricît!

În această parte uitată de Lume, pepenii roșii cresc în stejari, iar fondatorii acestui nou soi de legumă cățărătoare, datorită conlucrării cu megapoponarul de la răsărit Edy Baghirov, în aprilie 2009 au pus stăpînire pe tot ce mișcă în statul-cocotier, cu prim-ministru cocotier, deputați cocotieri și alegători cocotieri pe potrivă. Aici și numai Aici, cocota cu fluiera-n acțiune continuă e blazonul de nelipsit pe orice edificiu de stat. Aici și numai Aici, preoții și călugării adorm cu mîna stîngă pe Biblie și cu cea dreaptă în pantalonii mirenilor de sex masculin. Aici și numai Aici copiii sunt violați de profesori, bunicii de elevi, spectatorii de actori, desfrînarea în public e normă absolut legală, iar casele de amor în direct își au locul în orice instituție guvernamentală și subdiviz-

iune a ei. Numai Aici, în ziua cînd trebuie să fie ales noul baci, pepenii roșii, de comun acord cu urmașii declarați ai lui Lenin, Stalin și alte vreascuri politice, demult apuse în veac, se tăvălesc de rîs în divanul Puterii de stat, bucuroși că Rusia-maică e pe deplin fericită de gestul lor, unic, și ireproșabil pe glob!

Într-un stat diabolic, creat de Hitler și Stalin, și moștenit cu plăcere de fiii, nepoții și strănepoții acestora, de circa 200 de ani, fără rușine, în cazul în care cugetul și inima lui, necontrafăcute de toate istoriile și ideologiile de ocupație, sunt alături, în imediata sa vecinătate, în îndelungă-așteptare...?

Într-un stat-colonie a Nimănu și-a Tuturor, unde poporul se vrea pe vecie alesul lui Satan, doar ca acesta să-i dea cît mai multă plăcere, putere și bani? Un stat cocotier, cu popor cocotier, cu guvern cocotier, cu parlament cocotier, cu duhovnici cocotieri pe măsură? Și în el condamnat să rămîi să Reziști...? Pînă cînd?

Comunicat FRCHM

Forumul Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș își exprimă profundul regret față de actul de agresiune și umilința la care a fost supus singurul component de naționalitate română al echipei naționale de hochei U16, de Ziua Națională a României, de către coechipierii și colegii săi, cetățeni români aparținând minorității maghiare. FRCHM consideră gestul ca fiind absolut reprobabil absolut și solicită Comitetului Olimpic Român și Federației Române de Hochei măsuri ferme în acord cu legislația și regulamentele sportive în vigoare. De asemenea, FRCHM solicită declanșarea unei anchete interne la echipele naționale de hochei și sancționarea persoanelor vinovate de utilizarea simbolurilor Republicii Ungare la meciurile internaționale ale acestora. Referitor la actul reprobabil de agresiune petrecut la Miercurea Ciuc, FRCHM atrage atenția că atitudinea și comportamentul deviant al minorilor implicați în agresiune este rezultatul direct al unor factori socio-culturali, socio-afectivi și educaționali specifici zonei, cultivați în familie și școală și societate, care se reflectă negativ asupra personalității în formare a întregului tineret aparținând minorității maghiare. De aici, apare pericolul ca astfel de fapte să se repete și să se multiplice în timp ca număr și intensitate. Subliniem că principalii factori de natura celor enumerați anterior care induc tulburări de comportament în rândul tinerilor maghiari au ca izvor mesajele publice și conduita liderilor politici și civici maghiari care includ în conținutul „luptei pentru drepturi” – care sunt în realitate acordate – și o componentă de educare ultranaționalistă și chiar șovină, antiromânească și antistatală a persoanelor aparținând minorității maghiare și în special a tinerimii, văzută ca viitoare generație care să ducă mai departe o iluzorie și absurdă bătălie pentru hegemonie maghiară în bazinul carpatic. Vinovate de degradarea armoniei interetnice și escaladarea ultranaționalismului maghiar sunt și personajele politice românești care de-a lungul timpului au aprobat separatismul pe criterii etnice al școlilor, întrerupând brutal contactul și socializarea dintre tinerii români și maghiari din zonă și au trecut sub tăcere măsuri politico-administrative care au dus la o veritabilă cosuveranitate româno-ungară într-o zonă situată în plin centru al României.

Conform recomandărilor Comisiei de la Veneția, FRCHM solicită Ministerului Educației Naționale și autorităților publice organizarea de activități culturale, educaționale, sportive, etc. în care să fie angrenați tinerii aparținând majorității și minorităților naționale, astfel încât aceștia să ajungă să se cunoască, să se respecte reciproc și să își dorească să își construiască împreună viitorul într-un climat european, de normală și armonioasă conviețuire interetnică.

● (Biroul de presă al Forumului Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș)